

פְּרִשְׁת : הָאָזְינוּ

הפְּטָרָה : שוּבָה יִשְׂרָאֵל (הושע י"ד)

כִּיפָּה	יְרוּשָׁלַיִם	בְּנֵי בָּרְקַ
18:07	17:56	18:16
19:13	11:19	19:13
19:48	ר"ת:	18:37:45

שֶׁבֶת שׁוּבָה

תַּחֲל שְׁנָה וּבִרְכוּתֶיהָ

קוֹבֵץ קַטָּן הַכַּמּוֹת וּרְצֵה הָאֵיכוֹת לַחֲזֵק לְצוּחֵיהֶם שֶׁל אֲחֵינוּ צְנִי וְשָׂרְחָל קְדוּשִׁים לְאֲצִיבֵיהֶם שְׂצַמִּים

מֵאוֹצְרוֹת הַהַפְּטָרָה - תַּתְּפַּלל שֶׁהַעֲבֵרָה שְׁלָךְ לֹא תִצְלִיחַ ^{הַפְּטָרָה}
יְהֻלָּמִים נוֹצְצִים מִהַפְּטָרַת הַשָּׁבוּעַ בְּמִיחָד בְּשִׁבְלֵי

הַכְּנוֹת נִצְרָכוֹת לְשֶׁבֶת קוֹדֵשׁ (סֵדְרָה 81)
כָּל בְּקֻשְׁתָּנוּ בְּסִלְיָהּ וּמִחִילָהּ כְּדִי שְׂנוּכָל לִהְיוֹת מְרַכְבָּה לְשִׁמוּ יַתְבָּרְךְ

לְקַחֵי הַפְּרָשָׁה לְשֶׁבֶת - עֲצוֹת וְהַנְּהָגוֹת מַחְז"ל הַקְּדוּשִׁים
סוֹד הַתְּעֵנִית

מַעֲלֵת תַּפְּלַת וַתִּיקֵין (סֵדְרָה 67)
דְּאִיהוּ לֹא שְׂרִיא עַל נִשְׁמַתָּא פְּגִימַתָּא

פְּלִפְלִין מְפַלְפֵּלִין - (סֵדְרָה 42)
בַּתְּשׁוּבָה לְשָׂאֵלָה, הָאֵם יֵשׁ הַתֵּר לִנְהַג בְּגוּיֵין כְּלִפֵי שׂוֹפֵר, קָדִם שֶׁהִשְׁתַּמְּשׁוּ בוּ ?

מַעֲלַת לְמוֹד הַזוּהָר (סֵדְרָה 72)
לָמָּה נִקְרָא כְּפֹרָה?

חִבְרִים מְקַשִּׁיבִים לְקוֹלָךְ (טו') ^{הַפְּטָרָה}
וְאִי הוּא נְסִיבָא בְּאַרְבַּיַסְרָ, הוּא אֲמִינָא לְשַׁטָּן: 'אֵינָא בְּעֵינֵיךְ'

דְּרָךְ אֶרֶץ קְדָמָה לַתּוֹרָה (טו') ^{הַפְּטָרָה}
מִדּוֹת וְהַנְּהָגוֹת טוֹבוֹת מַחְז"ל הַקְּדוּשִׁים - הַצְּעִיף הַצְּהָב

"יִהְיֶה לִּי יֵדִיָהּ, וְאוֹקְמִיָּה" לֵב בּוֹעֵר וְכַסּוֹפִים לְהַשֵּׁם יַתְבָּרְךְ
מִהָאָדְמוֹר מְקֻמְרָא זַ"ל

פְּלָאֵי הַבּוֹרָא מִבִּשְׂרֵי אַחְזָה אֱלוֹהֵי (סֵדְרָה 46)
רַחֲמָנָא לְבָא בְּעִי - לְהַיּוֹת דּוּמִין לְמַלְאָכִים

מְהֶ-אַתְבְּתֵי תוֹרַתְךָ
רְבִי צְדוּק כֹּהֵן מְלוּבְּדִין מְפָרְשׁ מִהַ שְׁנָה כְּפִיָּה בְּדוֹד?

תּוֹפִינַיִם לְשֶׁבֶת קוֹדֵשׁ
סוֹד כְּנֻשָׁר יַעֲיֵר קְבֹ

הַכְּנוֹת נִצְרָכוֹת לְשֶׁבֶת קוֹדֵשׁ (סֵדְרָה 81) - כָּל בְּקֻשְׁתָּנוּ בְּסִלְיָהּ וּמִחִילָהּ כְּדִי שְׂנוּכָל לִהְיוֹת מְרַכְבָּה לְשִׁמוּ יַתְבָּרְךְ

ידי זה והמדבר בבחינת פועל והשומע בבחי' נפעל כמו כן כביכול דבור הקב"ה שהוא סוד ה' כאמור ה' מוצאות הפה הנכלל בה' נכנס בנפעל שהוא העולמות ותכלית בריאת העולמות הוא האדם כי ע"כ אמרו רז"ל בתשרי נברא העולם. ע"פ שהתחלת הבריאה בכ"ה באלול מפני שיעקר התכלית הוא האדם שנברא בראש השנה כנועד וכבר ביארנו שהעולם נברא בה' ונמצא האדם נברא בה' וכך הפונה בנפעל הרי יש באדם בחי' ה' שהוא אותיות ה' ו' וזהו שאמרו ד"ו פרוצפין נבראו וענין הדבר הוא כי הדי' מסוד נוקבא דלית לה מנרמא כלום רק דלה ועניניה כי אם מה שמקבלת משפע הבור הוא סוד ה' בסוד המשכה של שפע. וכאן הדי' מסבב הוא"ו שבתוכו בצורת ה' כי הוא ענין נקבה תסובב גבר רצה לומר שהדין מסובב שיתגלה החסד. והוא כי אמרו רז"ל בתשרי נברא העולם ולא אמרו ברא העולם אלא נברא להורות כי תמיד הוא כן בכל ראש השנה ובראש השנה נברא העולם. כי כתיב (בראשית ב', ג') אשר ברא אלהים לעשות רצה לומר שעדיין לעשות ולתקן ולגמור בנין העולם נמצא מסר גמר העשיה ביד ישראל ועיין לעיל באורך בדבר הזה וכשהם מטיבים מעשיהם הרי טוב ואם לאו מעצמו יחזור העולם לתהו ובוהו היות שלא גמרו עשיית העולמות אלא קלקלו ביותר והקב"ה הפיץ חסד הוא על כן הוקבע יום הדין בראש השנה שדן כל באי' העולם ואז מפקח ואימות הדין הודרים בכל לבם אל ה' ומעוררים הרחמים של השם על ידי השופר וממשיכים הרחמנות בעולם שלא יהיה תהוה רק ישאר נברא. נמצא בכל ראש השנה נברא העולם ממש ויוצא הבריאה מסוד התהוה ויובן. נמצא מי גרם לחסד ורחמים שיתפשטו הדין שנתעורר בר"ה? ולכן נוקבא הוא הדין תסובב שיתעורר הרחמים הוא הנבר וכשכבר נתעורר על ידי השופר ונמשך הרחמנות אלא שאז הוא בסוד ד"ו בצורת ה' ו' בתוך ד' נקבה תסובבנו ובכל ימי עשרת ימי תשובה מעוררין יותר בכל יום ויום ומתגלה הרחמנות ומתפרש יותר עד שיופרד לבחי' בפני עצמה קדימת הוא"ו לדל"ת כי תחלה היה רחמים היוצאים על ידי הדין וכשיתגדל הרחמנות יהיה בתכלית השלימות תחלה הוא"ו ומצא שפוען המציאות שהוא בריאת העולם שהיה בבחי' ה' סוד ד"ו שהוא ברה"ה כאמור שאז מעוררין על ידי השופר האבות שהן הרחמנות ונעשה ד"ו כאמור. ואמר קראוהו בהיותו קרוב רצה לומר בהיות וא"ו קרוב שהוא המשכה של רחמים לעשות בכל עשרת ימי תשובה לעורר יותר כאמור. והנה ה' סוד ד"ו מספרו עשר כי בעשרה ימים אלו מעוררים זה ולכן אמרו רז"ל אלו עשרת ימי תשובה מדרשת ה' הנל: וזהו בראשית שהוא אותיות ב"א תשרי רצה לומר כשבא תשרי ברא אלהים נעשה

אחי ויבני קולאים? קריים א... הגה תל"ע אֲנְחָנוּ בִּעֲרֻמוֹן שֶׁל הַיּוֹמִים הַגּוֹרָאִים עִשְׂרַת יַמֵּי תְּשׁוּבָה אַחֲרֵי שְׁנֵי יַמֵּי רֵאשׁ הַשָּׁנָה וְרוֹס גְּדֻלָּהּ, וְכִיד כֵּהֲבִין אֶת גּוֹדֵל וְעוֹמֶמֶת הַיּוֹמִים הַנֶּגְלָאִים הִלְלוּ שֶׁהֵם מְתַנָּה שְׁאֵין כְּמוֹהָ מֵאִיתוֹ יַתְבָּרְךְ, וְרַק ע"י הַתְּמַלֵּךְ בְּשִׁמְחָה עֲרֻמוֹהָ. שֶׁהַתְּחַלָּתָה כִּכֵּר מֵיָמֵי הַסְּלִיחוֹת הַמַּסּוּכָאִים צִפּוּ, וְלֹאֲחִירֵיהֶם רֵאשׁ הַשָּׁנָה וְעִשְׂרַת יַמֵּי תְּשׁוּבָה הַיּוֹם הַנֶּעֱשִׂי הַיּוֹם הַמְּקוּדֵשׁ יוֹם כִּיפּוּר אַחֵר כְּךָ אֲרַבְּעָה יָמִים וּמִלֵּאֲחֵי צַסְפֵּר הַמְּנַהֲגִים קְלוּזֵנֵר ס"י מֵד ו"ז: צִין כִּיפּוּר לְסוּכּוֹת אֵין טוֹפֵלִין, לָמָּה ? לְפִי שְׂאוֹתֵן ד' יָמִים נָתַן הַקְּדוּשׁ בְּדוֹךְ הוּא מְתַנָּה לְיִשְׂרָאֵל שְׁאֵינוּ מוֹנִה לֶהֱם עֹנּוֹת כָּלֵלוּ ד' יָמִים וְאֵינוּ מְתַחִיל לֶהֱם לַמְּנוּת אֲלָא מֵיּוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל סוּכּוֹת שֶׁנֶּאֱמַר וּלְחַתֶּמֶת לְכַסֵּ בְּיוֹם הַרְאָשׁוֹן, פִּי רֵאשׁוֹן לַחֲשׁוֹן עֲבִירוֹת שְׁאֵין אֲפִילוּ זֵמן לַעֲשׂוֹת עֲבִירוֹת כִּמ"ץ הַגְּמִרָא שִׁשְׂרָחַל קְדוּשִׁים עֲסוּקִים בַּחֲנוּת לְסוּכָה לֵילָא דִּמְהַמְנוּתָא צִעַתֵּת יַמֵּי הַחַג וְשִׁמְנֵי עֲלַמֵּת הַכָּל זֶה יִיחִידֵה אַחַת וְהַשִּׁיא הוּא בְּמוֹסָף שֶׁל שְׁמִינֵי עֲלַמֵּת. אֵךְ כְּדִי לְהֵגִיעַ אֶל הַשִּׁיא זֶה נִזְדַּק לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה מְעוּמָקָא לְיִבְצֵא תְּשׁוּבָה שְׁלֵא תְגֻלֵּיךְ אֲוֹתָנוּ כְּבִדּוּחֹתָא דְרַקִּיעָא שְׁמִיד אַחֲרֵי שְׁמַחַת תּוֹרָה חוֹזֵרִים לְמַנְהֲגִים הַקּוּדְמוּסִים עַד ל... שְׁנֵה הַבְּעָלָה . ר"ל לְכֵן נִרְאֶה אֶת דְּבַרֵי הַרַבְּצִ"י הַקְּדוּשׁ שְׁכַתַּב צוֹהֵר שִׁשׁ שְׁלוּשָׁה סוּגֵי תְּשׁוּבָה - תְּשׁוּבָה עַל-יַדֵי תְּפִילָּה. לְמַעַלְמָה מַמְנֵה תְּשׁוּבָה מִחוּד לַעֲקַת הַלֵּב. וּלְמַעַלְמָה מֵה - תְּשׁוּבָה עַל-יַדֵי דְמַעָה - צְבוּקָתֵה רַקִּיעִים וּמְתַקְּנָתֵה כָּל עַתָּה. לֹא כָּל דְמַעֲוֹת נִכְסוּת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, דְמַעֲוֹת שֶׁל כַּעַס וְדַמְעוֹת שֶׁל הַמוֹסַר דִּין עַל חֻבְרוֹ... הן אֵינוּ נִכְסוּת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ... אוֹלַם דְמַעֲוֹת שֶׁל תְּפִילָּה, שֶׁל תְּשׁוּבָה, דְמַעֲוֹת שֶׁל הַמְּתַלָּלִים מִחוּד כַּרְתֵּם הן אֲלוֹ הַנִּכְסוּת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ. וְיָדוּעַ דְּבַרֵי הַגְּאֹהֵן רְבִי אִיסָר זֵמָן מִלָּךְ זַ"ל אָמַר 'כִּי בְיוֹם שְׁאֵינוּ מוֹזִיל דְמַעָה בְּצַרְכָּת 'אַהֲבַת עוֹלָם' שְׁבִצְרֻכוֹת קְרִיאַת שְׁמַע, אֵינוּ זוֹכֵה בְּצִוּוֹת יוֹם לַחֲדָשׁ חִידוּשֵׁי תּוֹרָה', וְכָן אָמַר הַרֵב בְּרַךְ לִיבְרַיִן זַ"ל לִכְכַּדוּ שְׁבִיקֶיךָ: "סִבְא", תוּ אֵין בְּצַקָּה עֲלֵה אֵיךְ אוֹכֵל לְזַכוֹת לְגִדּוֹל וְלִהַתְּפַחַת בְּלִימּוּד הַתּוֹרָה-וְהַשִּׁיבּוּ: "אִם תְּכוּוֹן בְּכָל כּוֹחַךְ עַד כְּדִי בִּצְרַכְתָּ 'אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת' אֵינוּ מִשּׁוֹכְנֵה כִי תַלְחִי וְחַזְכָּה לְגִדּוֹל בְּחַוְרָה... הַגַּה הַכֵּלֵי הַחֲשׁוֹב בְּיוֹתֵר לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה מְעוֹלָה תְּשׁוּבָה אֲמִיתִית שְׁתִּיחָיִר יִשְׁוּמָה הַעֲמוּךְ לְכָל הַשָּׁנָה כּוֹלֵה וְזֶה הֵיא תְּשׁוּבָה עִם דְמַעֲוֹת, וְחַנּוּסִים אֲוֹתוֹן לְגֵדֵךְ שֶׁל צְנִי אֲשֶׁר צָךְ אַתְפַּאֲרֵךְ וּבְכָךְ נִזְכָּה לַסָּפֵעַ רוּחֵנוּ וְגִשְׁמֵי מַחֲנֵת יַדֵי הַתְּפִילָּה שֶׁל אֲבֵינוּ שְׂצַמִּים שְׁאֵין קֵץ לְאַהֲבַתוֹ לִצְנַוֵּי אַהֲבִינוּ עִמוּ יִשְׂרָאֵל, עוֹד נִרְאֶה לָמָּה אַחַנּוּ טוֹרַחִים כָּל כֵּךְ מֵהֵי הַמְּטָרָה , שֶׁהַקָּב"ה אֵינוּ שׁוֹרֵה עַל נַשְׂמָה פְּגוּמָה,וְכִלְדָּ נִיתָן לְתַקַּן זֹאת, לָמָּה נִקְרָא כִּיפּוּר ?, מֵה מְסַתֶּחֶר מֵאֲחֻרָי הַלְעִיף הָאֲהוּבֵי ? כִּילָד לְקִיּוֹת דּוּמִין לְמַלְאָכִים, מֵהוּ סוֹד פְּלִפְלֵי יַעֲיֵר קְבֹ. לָמָּה כָּרִיד לְהַתְּפַלֵּל שֶׁהֶעֱבְרָה שְׁפָךְ לֹא תִפְלְיָתֵ, מֵהֵי גְדוּלָּתֵהּ תְּשׁוּבָה שְׁמִיבִיאלָהּ קְפִאוֹת הַעוֹלָם... וְעוֹד... הִגַּה: א... מִן-הַמֶּצָר קְרָאֵתִי יֵה כִי שֶׁם ה' אֲקִרָא הָבו גּוֹדֵל לַאֲלֹהֵינוּ אֲמָרוּ רִז"ל כֵּל הַמַּעֲבִיר עַל מִדּוֹתָיו כֹּה וְהַעֲנִין שְׂאִמְרוּ רִז"ל עַל פְּסוֹךְ דְרִשּׁוּ ה' בְּהַמְצָא וְכִי יֵשׁ יָמִים שְׂאִינוּ מִצְוִי אֲלָא אֱלוֹ עִשְׂרַת יַמֵּי תְּשׁוּבָה. וְצָרִיךְ לְהִבְיִן מֵאַיֵן מִצְוָה הַרְמוּ בַּפְּסוֹךְ דְקִיא עַל עִשְׂרַת יַמֵּי תְּשׁוּבָה? וְיוּבֵן עִידֵךְ זֶה ע"י אֲמוֹר ר"ז בְּהַבְרַאם בַּה' בְּרֵאם הַעוֹלָם הוּא נִבְרָא בַּה' וְה' נִכְתַּב ד' וּבִתּוֹךְ הַד' ו' וְיָדוּעַ כִּי כַח הַפּוֹעֵל בְּנִפְעַל כְּמוֹ עַל דְרָךְ מִשַׁל כְּשֶׁהָאָדָם מְדַבֵּר עִם חִבְרֵיו נִכְנַס כַּח הַדְּבוּר בְּלֵב הַשּׁוֹמֵעַ וְנִתְפַּעַל חִבְרֵיו עַל

הַבְּרִי תוֹרָה לְסַעֲדָהּ רַחֲמֵינוּ יֵלֵךְ שֶׁבֶת בְּנֵזֶר יֵצֶחֶק יֵצֶחֶק אֲבִינוּ לְהַצִּיל מִחַבְלֵי מִשְׁחִיתָה וַיַּאמֵר בְּמִן רַם וְשַׁמְרָתָהּ דַּח זָה יֵשַׁע עֲדוּתָהּ דַּח יֵשַׁע יֵשַׁע יֵשַׁע

הרב רבי יצחק מאיר שליטתא דמתיבתא

דיליה כל הווא סמרא דלהון, ושערא דהווא סמרא לא שעיע. עוד, וכפר ציט
היה, ויהנה לו בפתחה. וכל זה עליוס, בספתחם קריז לנהוט אוקה, ולטהר אוקה
קחלה. וכפר – מי וכפר? אלף זהו עולם העליון שמחיר ומנהל לכלם. ועל זה כל
קדדים רעים, שנקראים מלכות ים, עוזבים. וכמו שרות מלכות ים תלויות, כך גם
תלויות שערה (שלו, שהוא גד) שלו, שהוא נד שלם, ושער של הגד הוא לא חלה.
כגונא דא כתיב, (ויקרא ט"ז: ט"ז) וכפר עליה הקדש משמאת בני ישראל
ומפשעיהם לכלי המאמאם. וכל המאמאם מפעי ליה, אלא להנאה להון, מבאן
וללהא לל כל המאם דלא יכיל מקטרנא לשלטה עליהו (ועל דא) ביומא
דכפור, דאיהו קנחא דכל חובין, ונקיו דלהון. בעאן ישראל לנקא גרמייהו,
ולמחד יחפי רגליה, כמלאכי עלאין. חמש עניוין, בגין לאסתיעא בחמש ספרין
עלאין, דיומא

דרך ארץ קדמה לתורה (טו) – מדות והנהגות טובות מחז"ל הקדושים – הצעיה הצהב

ש'אשוב הביתה "לכן אמא" כך בתבתי, יש לי בקשה יחידה – אם את רוצה
ש'אבוא ואשוב הביתה, אני מבקש ממך שתתלי בתחנה צעיה צהב כדי שאדע
ש'אני יכול לרדת בתחנה, כדי שאדע ש'אני יכול לחזור, אכל... פנה אלי הבחור
בעינים דומעות, "אם לא יהיה בתחנה צעיה צהב, אני אדע שעלי להמשיך
הלאה ברבנות, לסוע ליעד בלתי ידוע, ולא לחזור עוד לעולם..." "עכשו אתה
מביין?" אמר לי "אני מסתכל בכל תחנה, בכל מקום, לראות אם יש צעיה צהב
תלוי, אני מתבונן אולי אמא תלתה את הצעיה בתחנה אחרת ואולי אני צריך
לרדת מקדם יותר". "והיכן באמת התחנה הקרובה לביתך?" שאלתי אותו.
"בעוד מספר תחנות" ענה הבחור "ואם שם לא יהיה צעיה צהב, אמשיך הלאה
לסוע..." ענה בקול צרוד. עכשו, לא רק הוא הביט בחלון, שנינו, נצמדנו
לשמשת החוכית, מביטים בכל תחנה, מחפשים סימן לצעיה, לצעיה הצהב.
"בעוד שתי תחנות – זו התחנה שליד הבית שלי" הוא לחש לי, ושנינו הבטנו
בעינים מצופות דרך החלון. הרבנות עצה בעוד תחנה, נותרה עוד תחנה אחת.
אחזנו בחלון כמבקשים לצאת דרכו, עתה, היינו שנינו מתוחים, מצפים, מחכים,
מי יודע... הרבנות עצה בתחנה לה חכינו כל הדרך. לא, לא היה שם צעיה
צהב. לא היה שם צעיה צהב, היו שם עשרות צעפים צהבים! כל התחנה היתה
מלאה בצעפים מתנופפים ברוח. קוראים לכן לשוב הביתה. ואמא, אמא עמדה
שם מחכה, מצפה לבנה אהובה, ועל צווארה... צעיה צהב. אחים ואחיות יקרים!
שנה שלמה בה נתרסקנו, עשינו מעשים אשר לא יששו, הטאנו, גרמנו צער,
התרסקנו מאבינו... ועכשו... אנחנו יוצאים מבית הסדר... יש לנו אפשרות
לשוב הביתה, יש לנו ימים יפים כל כך ש"המלך בשדה" ואנחנו תמיםים
בפחד, ביראה והרבה גענועים... האם אמא ירצה אותנו חזרה? אחרי כל הרחוק
הזה? אחרי כל הכאב שגרמנו לו? ואנחנו מנסים לפתח פתח בפתחו של מחמ,
והוא מצדו פותח לנו פתח בפתחו של אולם. ומחכה לנו עם כל כך הרבה
צעפים צהבים, "שובו אלי ואשובה אליכם". רק שנעמד בחלון הרבנות... ונצפה
לו, ונתגעגע... ונערג לקרבה הזו חזרה ונחפש... נחפש את הצעיה הצהב... לא
רק שנמצא אותו... נמצא הרבה... אהבתי אתכם אמר ה' "..."

ובנסתי לרבנות והתישבתי על אחד המושבים, שקשוק גלגלים, צפירה,
הרבנות החלה לנסע. בתחלה לא שמתי לב ליושבים לצדי, הייתי עסוק
בהרהור, אבל לאחר זמן מה צד את תשומת לבי הבחור שישב לצדי. לא
לא היה לו מראה מוזר או שונה, אף משהו בהתנהגות שלו גרמה לי להתבונן
בו. בכל פעם בה הרבנות עצה, הוא התבונן החוצה בצפייה, כאלו נצמד
לחלון. הוא לא היה רגוע ולא שקע בשנה או בקריאת ספר כשאר הנוסעים,
הוא היה דרוך, כל תנועה גרמה לו להביט שוב ושוב בחלון, כאלו חכה
למשהו... הסתכלתי בו ומבט של תמיהה על פניו, כנראה שלאחר זמן מה
הבחין במבטי הבהנים ופנה אלי: "אתה בטח לא מביין מדוע אני מתבונן
בחלון". שאל, קבע. הנהגתי בראשי, הרגשתי קצת לא נוח מך שנתפסתי
במבטי, אף ציפתי לתשובה שלו. "ובכן, אספר לך מה עבר עלי עד עתה ואולי
כך תביין". אמר ועיניו הפכו להיות מהדהרות משהו, "הנסיעה הזו, היא
נסיעתי הראשונה לאחר 3 שנים בהם לא נסעתי ואף לא יצאתי לרחוקה של
עיר. הייתי אסיר שלוש שנים בבית הסדר. מדוע אתה שואלי? ובכן, אני מגיע
ממשפחה עניה ובאחד הימים בהם הייתי זקוק לסכום של כסף בדהיפות,
הלכתי ונבנתי סכום כסף קטן על מנת שאוכל להשתמש בו. אני יודע
שעשיתי מעשה שלא ראוי לעשות, ואני מצטער על כך. אולם כאב לי ביותר
כאבה של אמני. השמועה התפשטה חיש מהר על דבר המעשה שעשיתי,
אנשים באו ופרחו להודיע לאמני עד כמה בנה הוא נבב, בישו אותה, גרמו לה
צער נורא. לא ידעתי שהמעשה שעשיתי יגרם עד כדי כך צער ובושה לאמני,
בכל מקום אשר פנתה הזכירו לה את דבר הנגבה, וגם במשפטם לא השבתי
שיחמירו אתי עד כדי כך והנה הם גורו עלי 3 שנים מאסר ואמני לא ידעה מה
לעשות מרב כאב ובושה. עכשו, לאחר שהשתחררתי מבית הסדר, רציני
כל כך לחזור הביתה, לראות את אמא, להתחרט, לבקש סליחה, אבל... לא
ידעתי אם היא תסכים לקבל אותי לאחר כל מה שגרמתי לה, אז החלטתי
לכתב לה מכתב. "אמא יקרה" היה כתוב במכתב, בתבתי לה שאני בנה,
רוצה לחזור לראותה, ואני מצטער על הכל, אף אינני יודע אם היא עוד

פלאי הבורא רחמנא לבא בעי – לב האדם (46) – להיות דומין למלאכים

ומכוסה עדיין אלא שאנו בטוחים בהשם יתברך שיהיה אור לנתיבתינו. וזה
שאמרו (ויקרא רבה פרשה כא) על פסוק אורי וישעי אורי בראש השנה שאז
החודש מתכסה ואין אור גלוי עדיין כלל. רק מצד הידיעה דהשם יתברך הוא
אומר דגם בכיוונו כזה יש אור והוא אורי להאיר ההשתדלות דלוה צריך אור
מאיר לרגלו ונתיבו לדעת באיזה דרך מהלך. והאור בא על ידי תוקף היראה
שהוא אותיות ראיה דעל ידי זה זוכה להיות מחוי להו יצחק (דרגא דפחד יצחק
כידוע) הקבי"ה בעיניהו (שבת פט): וזוכה להארת פניו יתברך שיאיר לו
לראות באיזה דרך מהלך ויאיר לו בחשכת לילה והחודש המתכסה. וישעי
ביום הכפורים זהו הישועה אחר שחטא וכבר נכשל במבוואות האפלות ונפל
בניא צלמות חס ושלום למקום שנפל. השם יתברך מושיעו בעת צרה ומצילו
ופודאו מכל מיני רע חס ושלום שזוהו תכלית הישועה עד שמעתה ממי אירא.
כי כבר נשלם שלימות היראה היראה היראה ש'אנו שאינו ירא אלא מהשם יתברך
ואין לי לירא עוד משום בריה ומשום דבר בעולם לא משאר שבעיסה ולא
משעבוד מלכיות כי כבר הוא צדיק גנושע. ולכן אז השמחה בהתגלות יותר
כמו שאמרו (תענית כו): לא היו ימים מובנים לישראל כו' שבהן בנת ישראל
יוצאות וחולות כו' אף על פי שהמצוה הנגלית כו' הוא אדרבה לענות נפש
היינו לפי שזוהו תכלית השמחה של בני ישראל לא על ידי אכילה ושתיה
ועינוגי עולם הוה. ואחר שיחטא ויתכפר או זוכה למקום שעלי תשובה
עומדים שהוא גדול יותר כי הצדיק גמור שלא הטא עדיין בעולם הזה משיג
שמחה על ידי עניני עולם הזה כשלוקחם לשם שמים. וזוהו קדושת המועדות
וכן קדושת השבת דקבוע וקיימא כי באמת עמך כולם צדיקים גם כן דיש בכל
אחד מישראל כל המדרגות ועל דרך שאמרו הראשונים בנידה (יד). על מה

הידיעה דראש השנה הוא קודם ההשתדלות מה שתיד להיות טוב וצדיק
משיקרו. ויום הכפורים הוא אחר ההשתדלות וגם אחר שיחטא מכל מקום
כשלו ילבינו לפי שהם שנים הללו שסודות ובאות משהש ימי בראשית
היינו קבוע וקיים מעולם מצד אמיתות רצון השם יתברך ונמצא מעולם לא
חטאו ולא סרו כולם מאמיתות רצונו. ועל כן אינם בכלל המועדים שהם מה
דישראל מקדשי מצד הבחירה וההשתדלות הנעשה. אבל ראש השנה ויום
הכפורים הוא מה דישראל מקדשי מצד הידיעה ועל כן לא שייך בהם שמחה
נגלית כיון דאינו מצד השתדלותם הנגלות: ובראש השנה ההתגלות הוא פחד
ואנו מבקשים ובכן תן פחדך על כל מעשיך כי זהו ההבדל בין ישראל לעמים
שהם רוצים בשלוח ובורחים מפחד ואפילו מפחד השם יתברך. אבל בני
ישראל רוצים בפחד השם יתברך כי זהו אמיתות השלוח והשמחה והסרת כל
מיני פחד. וכמו שאמרו בעבודה זרה (סה). אתון אית לכו אימתא דמלכותא
דבתכלית השמחה ושלות תענוגי עולם זהו שהיה להם פחד מלך בשר
ודם ועירבב את הכל. אבל אנן לית לן אימתא דמלכתא מאחר שאין לנו מלך
אלא אתה ומה שאמרתו יתברך ומטלת עלינו זהו תכלית שלוחתו ואנו מצפים
ומבקשים על זה ויהי לבבנו לאחבה וליראה את שמך. וזה סוד ראש השנה
שהשמחה מוסתרת בפחד כי הידיעה שקודם ההשתדלות מצד ההתגלות
עומד בפחד על כל פסיעה שלא ימה מרצון השם יתברך. וכמו שאמרו (ברכות
ס). אשרי אדם מפחד תמיד שהוא בדברי תורה כתיב. וראש השנה שהוא זמן
בריאת עולם הוא זמן ירידת הספינה למים שהיא בפחד שאינו יודע איזה
רוחות יעברו עליה. אלא שאנו נכון לבנו בטוח בה' שיוציא כאור משפטנו
ועל כן הוא הנ' שהחודש מתכסה בו היינו חידוש אור דכנסת ישראל נעלם

ביד גואל הדם להרגו, והא האיש נרצח, כן הדבר בחלול השם שכבוד השי"ת נקלה אצל ההמון, ויש שני אנשים עברו עבירה אחת זה נתפיים עם קונו וזה לא נתפיים, כי זה עבר ולא ראו אנשים אשר פעל אצלם חלול השם, ומזה נסבה חלול השם, ולכן בעבירות דוד, עבירה דהסתה, כן עבירה דבת שבע לא היה הה"ש, כי מי ראה, ולכן הקפיד על יואב, וכמושי"א ואשר עשה לי יואב, שהראה מכתבו כי הוא גרם שיהיה הה"ש, לא כן עבירה דשאול שעבר על דברי הנביא בפרהסיא היה קיקלון לנביא השם וכבוד השי"ת הוקל בעיני ההמון, וזה שדברנו כי לעבירה צריך הצלחה שלא יהא הה"ש, וע"ז אמרו גברא דמרא סיעיה, ולכן אמר שובך ישאל עד י-ה-ו-ה אלהיך, כי מלכותא דרקיע ענין מלכותא דארעא, והנה על הכל יש שופטים ונבוה מעל גבוה כו' ומימינים ומשמאילים, ופעמים מטים לכף זכות מחמת איזה זכות, אבל בעון מרד הנוגע בכבוד המלך, או כולם מחייבים, כי מי יוכל למחול על כבוד המלך בלעדי המלך בעצמו יוכל למחול אחרי הבכי והרחמים, ולכן אמר שובך ישאל עד י-ה-ו-ה אלהיך, פירוש שעד י-ה-ו-ה בעצמו יגיע התשובה, כי מי יוכל למחול חוץ ממנו, כי כשלת בענגך, כי היה לך העדר הצלחה, כי מלבד מכון המלך היה חלול השם גדול מאד ורק ד' ברחמיו רב חסד ומרבה לסלות. ובירושלמי ריש סנהדרין אמרו אף הקב"ה אינו דן ביחוד שנאמר וכל צבא השמים עומדים בו' וכשהוא הותם אינו הותם אלא ביחוד שנאמר ואני לך את הרשום בכתב אמת. והנה כל ימי תשובה שמלך יושב על כסא וצבא השמים עומדים עליו יכול להועיל רק על עבירות שאין בהם חלול השם שוקלין זכויות כנגד עבירות, אבל על הה"ש ע"ז אמרו אם יכופר לכם העון עד תמותו ב', כי אין יוהכ"פ מכפר (סוף יומא), ורק בעת החתימה שהשי"ת דן ביחודי או הוא שעת הכושר שהשי"ת יסלה מרוב טובו אחרי גודל הבכי והחרטה, כי אם הוא ימחול על חלול כבודו מי יאמר אליו, לכן בנעילה סדרו הפסוקים למה תמותו, השיבו וחיו כי לא תחפץ במות בו' וכי"ב, כי הכל על עון חלול השי"ת, וזה הרשום בכתב אמת, כי יש מחשבה לתשובה ויש תחילה

התנוצצות המחשבה אשר באמת לבבינו אמום, ורק להתוכן עלילות ובוהן כליות נגלה כי יש תחילת התנוצצות מטהרה או גם פעולה טובה מן שעה זו, וע"ז נאמר כי לאיזה ענין יולד מחשבה מטהרה או גם פעולה טובה מן שעה זו, וע"ז נאמר כי אתה לבדך בוהן כליות ולב כי מחשבה שבלב גם מלאכים יודעים, ובשבת אמר הכותב ש"ש אינו חייב רק משום רושם, שזה סימן אם יוצרך הקרש לחברו כי אין זה כתב, לכן בכתב אמת אצל השי"ת לבד גם רשום, היינו גם תחילת המטהרה אשר באמצעות העינים אולי יוצלה גם הוא. והבן. עוד שובך ישאל עד י-ה-ו-ה אלהיך. בנוהג שבעולם אדם המבוה בו, אבל הקב"ה כו' עשה תשובה ביני לבינך ואני מקבלך, ילקוט. נראה דבסוף יומא אמר כתוב מכסה פשעיו לא יצליח וכתוב אשתי כו' כסוי חטאה ליק כאן בעבירות שבין אדם לחברו כו', והוא דלחברו עושה צער בבזותו ברבים לכן מפיסו ברבים, ולהשי"ת אם חטאת מה תפעל לו, לכן די ביני לבינך עצמו. וזה כל זמן שאין חלול השי"ת, אבל במקום שיש חלול השי"ת הוא עבירה שבין אדם לחברו שאצל אחרים מתחלל כבודו ונעשה כבודו כחולין חלילה והוא מחטיא את אחרים בזה, לכן בזה צריך לפרסם חטאו ברבים ולהודיע כי הוא מבקש מחילה מהשי"ת, לכן יואל אמר קראו עצרה אספו עם קדשו קהל, שישבו ויזעקו להשם ברבים ובפרסום משום שהיה חלול השם בעונם כמו שאמר למה יאמרו בעמים איה אלהיהם כו', אולם הושע אמר כי חלול השי"ת אינו כי כל באי עולם יכירו כי נואלו בית ישראל באשר הלכו אחרי עצבי הגוים כי בשלת בעוניך והשם יתברך עשה דין בהם, לכן אמר שדי אם לא יפרסמו חטאם ברוב שאון והמולה רק שישבו בינם לבינך השי"ת בעצמו, וזה שאמר בנצבים ואמרו כל הגוים כו' כי יחד אף ד' כו' ויתשם ד' שאז לא יהיה חלול השם שהגוים יכירו שהשי"ת עשה דין בהם ובארץ על המרותם אותו ועבדו עו"ג, לכן כי יבואו עליך כל הדברים האלה כו' והשובות אל לבך ושבת עד י-ה-ו-ה אלהיך, הוא שישבו בינם לבינך השי"ת בעצמם, עד ד' בעצמו, ועיבת החטא זה ושמת בקולו ויתקבל תשובתם ושב ד' אלריך כו'. משך חכמה, וילך כ"ב, כ"ג

לקחי הפרשה לשבת - סוד התענית

ומעתה בהעדר החיות ממנו נשאר דבר מת ומוסרה. והנה בעת אכילתו אם נותן אל לו לראות על הפנימיות שיהא כל כוונתו לשם שמים לקיים (משלי ג/ו) בכל דרכיך דעהו שהוא סוד הדעת לידע שאין שום דבר נפרד מעבודתו יתברך ואדרבה על ידי זה נעשה דבוק בו יתברך כמבואר למעלה אוי נחשב האכילה ההוא קרבן לה' שמקרב חלקי הקדושה מתתא לעילא לשרשם ומוסיף גם כן דביקות יתירה לחלק אלהי שבו והוא דבר שיש להבורא ב"ה שעשועים גדולים מזה שהמדרגות התחתונים מתקברים אליו שזוהו עיכוב ביאת משיחנו כנודע עד שיוגבהו כל הניצוצות למעלה: וסוד התענית הוא התקרבות החלק אלהי בשרשו מעילא לתתא כי מתתא לעילא אין בו על ידי שאינו אוכל ביום התענית ועל ידי שיש לו אז לב נשבר ונכנע לו יתברך אוי מתעורר אליו שורש הקדושה העליונה לקרבו אליו יתברך והנה לא כל האדם זוכה לזה להיות במדרגה זו להיות אכילתו נחשב קרבן שידבק את עצמו עם חיות המאכל והוא על ידי שאין לו דעת כאמור כי אינו אוכל רק למלאות מאותו ונשאר עם חיותו ועם חיות שניתוסף בו מן המאכל למטה היפך הצדיקים שעליהם נאמר (שם י"ג, כ"א) צדיק אוכל לשובע נפשו נפשו דייקא שהוא תוספת הקדושה בו בנפשו על ידי האכילה שעל ידי דבוק בו יתברך אלא שהן במדרגה התחתונה בלי דעת שבלא דעת נפש לא טוב ואינו מוסיף שום קדושה בנפשו על ידי המאכל ואפשר וקרוב לודאי שמרחיקו מן הבורא ב"ה. ומפני שהשם יתברך חפץ חסד וחושב מחשבות בלבתי ידח ממנו נידח שיהיה עליה בצד מה לכל האכילות החיצוניות של כל ישראל ע"כ קבע יום א' בשנה והוא ערב יום הכיפורים שמצוה לאכול ולשתות בו אפילו כשאוכל בבחי' חיצוניות שהוא למלאות תאותו בערב יוד"כ נחשב לו גם כן למצוה וכאלו התענה וכו' ועל ידי זה שיש פעם א' מצוה באכילה חיצונית היא על ידי זה עליה לכל האכילות החיצוניות לכל השנה מאחר שגם בבחי' זו יש פעם א' קירוב לקדושה על ידי הכח של מצוה שעושה בערב יוד"כ אפילו בחיצוניות המאכל יש קירוב לכל הבחינה ההוא מכל השנה: ואח"כ הוא יוד"כ שהוא סוד התענית פעם א' בשנה כי מן התורה אין תענית קבוע יותר בשנה כי אם יוד"כ כמבואר אצלנו במקום אחר כי ביה"כ הוא התעוררות והופעת התשובה עילאה על כל ישראל אפילו אותן שאין להן כח להתעורר תשובה בתוכן מצד עצמן בלא אתערותא דלעילא על ידי שהן במדרגה התחתונה מאוד שלא נשאר שום טוב להעיר לתשובה זה תשובה עילאה מצמצמת א"ע אליו שיתעורר ויקרב חלקו אל הבורא ב"ה כי הוא יתברך חושב מחשבות בלבתי ידח ממנו נידח והוא סוד הקרבן מעילא לתתא שמתקרב על ידי

אלה מועדי ה' מקראי קודש אשר תקראו אותם במועדכם במס' יומא א"ר חסדא בתחלה היו ישראל דומין לתרגולים המנקרין באשפה עד שבא משה רבינו ע"ה וקבע להם זמן סעודה להבין הענין נקדים מ"ש יומא פ"א ועניתם את נפשותיכם בתשעה לחודש וכי ב"ש מתענין והלא ב"י מתענין אלא לומר לך כל האוכל ושותה ב"ש מעלה עליו הכתוב כאלו התענה מ' ו' ושם במס' יומא תיכף אחר זה מביא פסוק (קהלת י"א, ב') תן חלק לשובע וגם לשמונה ר"א אומר ז' אלו שבעה ימי בראשית ופירש"י ששבת נבחר מתוכן ה' אלו ה' ימי מילה ר' יהושע אומר ז' אלו ז' ימי פסח ה' אלו ה' ימי החג כשהוא אומר וגם לרבות עצרת וראש השנה ויום הכפורים מאי לאו לזמן לא לברכה פי' לומר מקדש ישראל והזמנים בכל המועדות: להבין כל הנ"ל דנודע כל עבודתינו וכוונת כל עשיית המצות הוא שנובא למדרגת וכו' תדבק שהוא לדבק את עצמו עם החלק אלהי השוכן בתוכו לשורש הכל על ידי עסק התורה ועשיית המצות שע"כ נקראים מצות לשון דביקות שבאמצעותן נזכה לדבק החלק אלהי והחיות השופע בתוכינו אל הכל שורש הכל למעלה והנה עבור שיש ניצוצות הקדושים ונשמות נפולין שאין להם כח לעלות בעצמן למעלה על ידי שהם מפסקים ומגושמין מאוד וע"כ צריך העובד לקשר א"ע עם כל המדרגות ולהביאן למעלה לשורש הקדושה העליונה: והנה נודע שהאכילה נקרא קרבן כמ"ש שהשולחן של אדם הוא במקום מזבח וכמ"ש משחרב בית המקדש שלחנו של אדם מכפר עליו והנה מצינו גם כן שהתענית נקרא קרבן ע"ש שמקריב חלבו ודמו כנודע ולהבין זה איך אפשר ששני הפכים בנושא א' יחשבו דבר א' אך הוא כאמור למעלה כי באמת יש בחינה דביקות בשורש הכל מתתא שהוא לקרב כל המדרגות התחתונים וניצוצות הקדושים מדברים מפולים ולקשרם בבורא יתברך ועל ידי זה דבוק בבורא יתברך הוא עם אותן המדרגות הנפולין שהוא סוד האכילה שנחשב כקרבת על ידי שמקרב כל הניצוצות והחיות העליון המלוכש במאכל ההוא שהוא הטעם שמועם במאכל ההוא שהטעם הוא רוחני ולא ממשי שהוא החיות הקודש העליון המלוכש תוך המאכל הגשמי ההוא ובאכלו ממנו נשאר החיות בתוך האדם וניתוסף ונקשר בחיות ההוא שהוא החלק אלהי השוכן בתוכו ואם אותו הכח והחיות הניתוסף בו עובד את ה' ומדבר דבורים בדביקות ועושה מצות בדביקות וכל זה על ידי הכח וחיות מן המאכל שניתוסף בו ועל ידי שעולה ונדבק בבורא יתברך עם זה הכח יש עלייה לניצוץ הק' ההוא שהיא מלוכש בגשמיות המאכל והחיצוניות נדחה לחוץ אחר שנפרד ממנו החיות ויפוי שהיה מתחילה יפה ומהודר מחמת החיות

הקירוב של התשובה מעילא לתתא ולכך הוא סוד התענית ביה"כ ע"ש שבחי' התענית הוא קרבן מעילא לתתא כנ"ל שהקירוב מתתא לעילא אין בו שיקרב א"ע עם החיות של מדרגות תחתונות של המאכל שאוכל ולפי שצריך ביה"כ להצטמצם התשובה עילאה לקרב כל ישראל מעילא לתתא לכך נצטוו להתענות אותו היום דוקא שיהיה כל בחי' התקרבות יום זה מעילא לתתא ולא על ידי מאכל להורות על כוונה זו בכדי שיתעורר התשובה עילאה מעילא לתתא כנ"ל והבן זה. ובחי' תיקון התקרבות מתתא לעילא כבר נתקן מיום אתמול בעי"כ שאם לא היה נתקן מקודם בחי' התקרבות מתתא לעילא לא היה אפשר להיות קירוב מעילא לתתא כנודע ועי"כ שנתקן מקודם בעי"כ נשפע ומאירה התשובה עילאה מעילא לתתא ונתאחדו התקרבות חלקי הקרבן העולה מתתא לעילא מאכילות עי"כ תיקון כל אכילות חיצוניות של כל השנה נתאחדו עם התקרבות הקדושה היורד מעילא לתתא ביה"כ מבחי' התענית ונעשו אחדות א' כל חלקי הקדושה שעושים מתתא והיורדין מלמעלה ועל ידי זה נתקדשו ישראל ונתקרבו לבוראן ועי"כ הוא יה"כ שמכפר עונותיהם על ידי שהתקרבו כל חלקי הקדושה שהן סוד נשמות ישראל מן החיצוניות ולכך נחשב כאלו התענה מ' וי' כי באמת נתאחדו ב' הבחי' ונעשו אחדות א' וגם שבלתי אכילת עיה"כ שלא היה תיקון עליית הקדושה מתתא לעילא לא היה אפשר להיות אחי' הקירוב מעילא מן תשובה עילאה ביי"כ ועי"כ הוא גורם שהוא בחי' התענית שהוא השתלשלות הקדושה מעילא. ועל ידי התשובה עילאה מתקרבין כל חלקי הקדושה חלקי ישראל אל התורה כי כל חלקי נשמות ישראל הן מושרשין בתורה כנודע שבי"א יש לו את התורה ובהתרחקו מן הבורא ב"ה נפסק חלקו משרוש התורה ועל ידי תיקון ר"ה ויה"כ שב החלק של בי"א מישראל אל התורה ויש לו אז בחי' עלייה

אל התורה שע"כ אחר יה"כ חג הסוכות שהוא צילא דמהימנותא החופה ומגין על ישראל על ידי תיקון שהיה להם ביה"כ ונקרא יום אחרון של חג שמחת תורה שהוא שמחה לתורה עילאה ששבו ועלו אצלה ונתקרבו כל חלקי שרשי נשמות ישראל ונתאחדו בה כי בי"א שב על ידי תיקון הזמן של מועדים להתורה שמשם שורש נשמתו ועי"כ המנהג שכל ישראל עולין לתורה ביום שמחת תורה שבאמת אז עולין להתורה ברוחניות גם כן שמקרבין שורש נשמתו וחלק אלהי שבהן להתורה שמשם שורש נשמתן כמבואר כנודע שיש ס' רבוא אותיות לתורה כמספר שרשי נשמות ישראל ולכך קורין בפ' וזאת הברכה שאחר תיקון שנעשה בזמנים הללו נשפע ברכה מלמעלה לכ"א מישראל על ידי שנתיהו בתורה ובבורא ב"ה שרשי חלקי נשמות ישראל: ומקודם יה"כ קורין בשבת תשובה פ' האזינו שסימן התחלת הקרואין הוי"ו ל"ך כנודע שהוא מרמז על התעוררות שיתעוררו כל נשמות ישראל לקבל עליהם הזיו העליון שהוא סוד צלם אלהים המופיע עליהם בימים האלו על ידי תיקון המצות שמקיימין בימים אלו שעל ידי מתקרבין החלקים של ישראל לשרש הכל ועל ידי שמתאחדין לשרשן נאצל עליהם זיו יקר תפארתו של הבורא ב"ה כנודע שבשירת האזינו מרומז כל שרשי נשמות ישראל עם כל מאורעותיהן וכמו שמצינו בר"מ דהוה דייק בשמא ובאותו אדם שנקרא כידור אמר רשע הוא ע"ש (דברים ל"ב, כ) כי דור תהפוכת המה כי באמת שר"מ ידע ברה"ק שורש נשמתו שמקורה בהאזינו הוא בפ' זה ועל ידי זה ידע מכונו ולא שהיה נקרא דוקא כך ולכך בשמחת תורה שאנו ישראל צריכין לשוב לשרשן להתורה ובפרט בשירת האזינו ששם עיקר רמיות חלקי שרשי נשמות ישראל לכך קורין אז פ' האזינו והסי' הוא הוי"ו ל"ך כאמור ע"ש שצריך להחזיר תיבת החלק שלו לקרבו אל התורה: מאור עינים, אמור

פּלְפְּלִין מִפְּלְפְּלִין (42) – בתשובה לשאלה, האם יש התר לנהג בבזיון כלפי שופר קדם שהשתמשו בו ?

כמו שנקטה הברייתא דכפוי הדם בגמ' שבת הנ"ל, אלא כתבה מפני הקבדו' שהוא פלשון המובא בברייתא דפיתום הקמרת בקריתות (ו' א'), דשם ענינו משום פבוד המצוה בחפצא, שפאום שיהיה בסממנים מ"ה, או שפאום להכניס דבר זה בביהמ"ק, ועי"כ. האם אסור לצחצה גם במים ממעין ששמו מ"ר ? ב. ובש"י בנה"ג: הנהרות הפור או"ה סוסי תקפו' - ב"ר נ' ע"מ (416) כתב: "אמר המאסר, אפלו למאן דמפרש שם בפיתום הקמרת (בקריתות שם) אלא שאין מכניסין מ"ר במקדש מפני הקבדו', שרצה לומר מעין אחר יש, שמו [מ] רגלים, כמ"ש בס' קלוג' בהגהת הפור אות מ', הקא [נדאי] מ"ר ממש קאמר, וא"כ, אף בכאן [יש] לפרש דהפונה על מעין ששמו פו, דמ"מ] אין מכניסין מאותו מעין בקהל שהוא מקדש מעט, מפני הקבדו', שלא להזכיר מ"ר. ואח"כ מוסף בשכנה"ג ובפרוש מפני הקבדו', מצאתי בשיטה כתי' לתלמיד הרשב"א, י"מ מפני הקבדו', וי"מ מפני פבודו של תוקע". נתבאר לפי"ז, באורים חדשים בענין מפני הקבדו', או שהפונה מפני פבודו של מקום שלפניו מקומים המצוה, או שהוא לכבוד ביה"כ שנוחשב כמו מקדש מעט, או מפני פבודו של הפעל תוקע. משום פבודו של ה"בעל תוקע" ג. ועי' בפר"ה שכתב את דברי השכנה"ג הנ"ל, וכתב: "מפני פבודו של תוקע. וכפי זה יכול [הבעל תוקע] למהל על פבודו. ואין זה מותר כלל, אלא יהיות פבודו של מקום, כדי שלא יהיו המצוות בזויות עליו, וכ"כ הרמב"ם, ובההיא דאמרין בקריתות (ו' א'), אין מכניסין מ"ר במקדש מפני הקבדו', ואמרין גמי בפ' במה מדליקין וכו' שלא יכסנו ברגל, כדי שלא יהיו מצוות בזויות עליו, וזה פשוט". ועכ"פ נראה דהשכנה"ג דמשום פבוד מקדש מעט או מפני פבוד הבעל תוקע, זה נדאי שיד לאסר גם לפני שהתהילו לתקע בשופר זה תקיעות של מצוה, דמ"מ יש ונאני בדבר, כיון שנתנו בו מ"ר שהוא דבר מאוס. ואמנם נראה פשוט, דבנידוד בין במה שהשתמש בו לצרכי חול שנמסרו לשמוש כמשפך, ובין בנתינת רגלו על השופר כל זמן שלא נעשה בו מצוה, אין בזה שום סדר של אסור מכל המעשים האמורים לעיל (אלא דאפשר דמוט להמנע מלעשות כן בפרהסיא, כגון להניח דרך בזיון, או לתן רגלו עליו וכו'), משום הרואים שיוסרו שהוא שופר שכבר נעשה בו מצוה).

מנחת יצחק

חברים מקשיבים לקולך (טז) – ואי הוה נסיבנא בארביסר, הוה אמינא לשטן: גירא בעיניך'

עור עולמים חי החיים אשר בידו נפש כל חי הנותן אמרי שפר, ובגן מה אשיב לה' כל תגמולוהו עלי כוס ישועות אשא ובגשם ה' אקרא. אשירה לה' כי גמל עלי והקליא חסדו עמדי על אשר וכו' לפתח עזר לעולמות חדשים ואור חדש אור מתוק, גלעני ואביטה נפלאות מתורתך. הנה סוגיא אקטולית במתחך לימינו והנה כתב רבינו יוסף חיים זצ"ל בכו' יהודיע על קירושין לי א

בששון ובשמחה בגיל וביראה התחלנו זה מכבר בס"ד מדור חדש אשר יעסק אי"ה בפניות הנלמדות והמפרסמות אבל כאן נשתדל להביא טעם נכון ואמתי שמביא להתרגשות רבה ולהתפעמות בגימ' הנפש לשומעים שמתמלאים בשמחה עצומה ורחוק כפטח מעל חקרע מרב התלהטות הלב לאבינו שבשמים ומקבלים פוחות מחדשים לעבודתו ותברך "חדש פנשר געוירכי" לחדש ולהתחדש בעזרת

רצון מה' לעזור אותו בדחיית היצר הרע. והא דאמר 'גירא בעיניך' ולא אמר גירא בך או גירא בשמנא? נראה לי בס"ד כי השמן הוא היצר הרע וכמו שכתב רש"י ז"ל וידוע כי כל דבר כחזו באותיות השם שלו והקדוש ברוך הוא קראו 'יצר הרע' וכתוב בו 'יצר לב האדם רע מנעריו' (בראשית ה, ח) והארס של יצר הרע הוא באות עין שבשמו כי באות עין נשלם הרע וגם אות עי"ן רומז לשבעים כחות שלא ואם תסיר מתיבת הרע אות עי"ן ישראל הר' וזה כוחו של צדיקים שמפרידים ממנו אות עי' וישאר הר'. ולכן אמרו רז"ל (סוכה נב). לעתיד יצר הרע נדמה לצדיקים כהר אבל הרשעים נדמה להם כחוט השערה כי הרשעים אין מפרידים ממנו כלום אלא מחזיקים בידו כל אותיות שלו ואם כן אצלם כל אותיות של יצר הרע הם שלמים ולכן נדמה להם כחוט השערה כי יצר (300) נימטריא ש' ועם אותיות 'הרע' הרי אותיות 'שערה' אבל הצדיקים מפרידים ממנו אות עי' ששם הארס שלו ומשם כל כחו וישאר אצלם 'יצר הרע' ולכן נדמה להם היצר שלהם כמו הר ולכן אמר כאן 'גירא בעיניך' רצונו לומר באות עין שלך לעקור אותה ממך. ומה שאמר 'גירא' ולא אמר סכין או דבר אחר? נראה לי בס"ד כי הסכין אינה הורגת אלא מקרוב אבל גירא הורגת לחרוק ואיתו כיה רבואת ספ. ועוד נראה לי בס"ד כי הגלח עם היצר הרע נדמה לארי כמו שאמר התנא (משנה אבות ה, כ) וגבור כארי לעשות רצון אביך שבשמים, והוא נלחם מחשבה ובדיבור ובמעשה אם כן צריך להיות במחשבה ארי בדיבור ארי במעשה הרי שלשה ארי ונרמז זה באותיות 'גירא' שהוא ג' ארי.

חסבר נפלא על "זאי הוה נסיבנא בארביסר, הוה אמיןא ל'שין': גירא בעיניך." הנה הרב עוללות אפרים ז"ל כתב אף על פי שיצר הרע בא לאדם מעת הלידה אין לו דין חזקה בכל השלש עשרה שנים הראשונות עדנו קמן ואין מחזיקין בנכסיו קמן אך בתחילת שנת ארבע עשרה שנעשה גדול אחר שנכנס בו יצר הטוב או יהיה ליצר הרע חזקה בגוף הנקרא 'בית' אם יהוויק בו שלשה שנים עין שם. וידוע שנות חזקה הם שלשה שנים אך דירת קבע שנים עשר חדש וכמו שכתוב בשולחן ערוך ריש הלכות פסח לענין חיוב לתת לכללות העיר במצה שמורה שאם דר שנים עשר חודש חייב לתת לזה עיני שם. וידוע לכל תאוה של עבירה יש כח יצר הרע בפני עצמו ואם כן אם נשא אשה בששה עשר שנים בזה דוחה כח היצר הרע של תאוה רעה יען כי עדין לא נעשה לו שנות חזקה שהם שלש שנים אבל אינו יכול לדחותו ביד רמה כי על כל פנים היה לו אצלו דירת קבע של שנים עשר חודש ויותר מה שאין כן אי נסיב בשנת הארבע עשרה דאי אפילו דירת קבע של שנים עשר חודש אין לו או יוציאנו ביד רמה שיאמר לו 'גירא בעיניך'. ולזה אמר יד הרוצים תעשיר (משלי י, ד) רצונו לומר היד של אותם הרוצים שנושאין בארבע עשרה שנה תמשול ביצר הרע. ולפי זה אם לא נשא עד שנת שבע עשרה דאו נעשה ליצר הרע עובד בית זה חזקה של שלשה שנים זה קשה דחיותו וצריך לה סיעתא דשמיא. ובוה יובן 'מקצא אשה מצא טוב' (משלי יח, כב) כלומר כשמצא אשה לא מצאה במהרה אלא המתין למצוא אותה בשנת מו"ב [17] שהוא י"ז אז לזה צריך שיפק

"יתב ליה ידוהי, ואוקמיה" לב בווער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמרנא זצ"ל(לה) – מה שיש פפירה בידו?

המאור נשתלח לו מהשנחות המשניות וידע שכל העולם מלאים צרופים ושמות הקדושים ואותיות התורה ובתוכם הארות אור א"ס לית אתר פנוי מניה ממש והאישי הנלזב בכל דבר קטן וגדול ובכל מחשבה קטנה או גדולה טובה ורעה מדבק עצמו בהשם יתברך ובאורו ממלא כל עלמין ואסתר כל עלמין וסוכם כל עלמין ולית אתר פנוי מניה אפילו מחשבה קלה היא בהשנחה אפילו מחשבה רעה יש שם ניצוץ הקדוש שעומד בתוך בעור הקלפות והאישי הנלזב מדבק עצמו לאורו יתברך ומעלה הניצוץ למעלה והכל בהשנחות המשניות ומכ"ש יסורים מוררין וחלשות דעת והרופין וגדופין שהם הכל במשקל אל דעות ובין שהוא מאמין בך שהכל בהשנחה פרטית על כל העלם ועל כל תנועה ופירוי חזור בו בתשובה ומיד מוחלין לו ולזה אמרו בגמ' עד היכן תכלית היסורין היינו שתכלית כל כל היסורין למקד עד שישוב בתשובה ולאמנות השם יתברך והישיב המשויש ידו וכו' והינו איש הנלזב וצדיק אשר באמנותו יהיה אפילו בדרך כל כוח יודע שזה בא לו בהשנחות המשניות על איזה עון ותרף שב בתשובה ומדבק עצמו בהש"י או מוחלין לו מיד. והנה תכלית כל היסורין שהיה קים זה לתכליתו של היסורין, ושב בתשובה ולדביקות הש"י אשר זה עקר עבודתו. וכן פרשתו אני עני הענת כל המחלל שם שמים, בסתר היינו שאינו מאמין ומקצר במציאות הש"י ובהשנחתו על כל תנועה נקרא מחלל שם שמים בסתר שאין אדם יודע מהו ובין שאינו מאמין בהקב"ה נפרעין ממנו ביסורין קשין ובגלוי כיון שאין לו דעת להתעורר נפשו מן יסורים קטנים ונסתרים בהקב"ה להשיבו בתשובה ביסורין קשין וגלויין אחד שנגזר ואחד מיד בין שהוא אינו מאמין כלל או שהוא שונג ונשכח ממנו כיון שהוא אין בו דעת בהקב"ה להפרע ממנו ביסורין קשין ובגלוי ובחינה זאת של אמורה בהשנחת על כל פרט קטן נקרא דוד כי הארות א"ס נקרא אין הוא בחינות דלת התרוממות מרומם על כל ברכה ותהלה תלו עיני למרום וממנו נמשך השפעות חיות להחיות כל הנבראים והמשכה הזאת אות נאו אל דלת שניה שהוא תכלית השפלות והסתרות והכל אפילו בעת השכחות נמור לכל בהשנחות אורו יתברך שם להשגיח על כל פרט ועל כל תנועה וכל זה נקרא אמורה במלכות בית דוד וכשאינו מאמין זה בין מתמת ודון לבו ובין מתמת שהוא איש כער ומפשי ולא יבין זאת כל זה נקרא כופר במלכות בית דוד של הנהגות השם יתברך כי כופר בדון מלכות שהוא בהשנחה כי באמת מלכות הוא מקסה ומשעבד אל הקלפות המכסה ומסתיר ומחשיב עיניו השנחתו יתברך בכל פרט ופרט על בני אדם ולעתיד בימות המשיח שרוח השמאה יעבר מן הארץ אז תכלית השנחתו יתברך שהוא על כל פרט ופרטי פרטיות וכה לא גלו ישראל ביסורין קשין כל כך ובגלוי עד שכפרו במלכות בית דוד בהשנחה פרטיות ולזה לא היה אפשר להפרע מהם בדרך קלים והצריך לפרסם ביסורים קשים ר"ל למק. עונם והורו אין בין עוה"ל לימות המשיח אלא שעבוד מלכות שיתבער רוח השמאה מלכות הרשעה קלפות גנה המסתיר עיניו השנחה ואז יתגלה ונגלה כבוד יהוה מנ"ה נעשה כבוד יהוה ויראו הכל שהכל בהשנחה פרטיות. על כל פרט ופרט ועל כל תנועה.

ליל שייק האינו וברכות נשפך ממני כל הענין בהקוצי רק תמצית דבר אחד שאמרו לי בשם אחד קדוש. דלעתיד לבוא יהיה שבת ג' ימים, וכן מ' באב יהי ג' ימים ויתברך בהקוצי משנתי או בעוד ליל עולה במחשבתנו ועי' ברית מנוחה ד"ח רע"ג מענין ג' שבתות וברך י"ט ע"א ע"ש) ההנהגה לגי עולמות בי"ע ששכל א' יש ז' ימי ההגון. כי כל עולם נקרא בו' ימי המעשה ויום זה' יום השבת כי בו שבת משא"כ עולם אצילות שנגאצל ולא נקרא שהוא למעלה מהבריאה ולמעלה מהזמן ובאדם ג' חלקי נר"ג שבתות ולב ואברי המעשה

הנה תהלות לאל עליון וזה אונתו ה' יתברך להוסיף מדור חדש שהתחלנו בס"ד זה מכבר, שמפירתו הפשוטה להחליב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיונות "שלא נדע" הכל לא מדילי אלא מהרב הנאון המפרסם בגולה ובנסתר בוציא קדישא חסידא ופרישא בגן של קדושים בקש"ת מוהר"ר יצחק יהודה ויאל ספרין זצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא בעל "היכל הברכה" ו"אוצר החיים" ועוד.. האדמו"ר מקאמרנא איש קדוש וכל רז לא אנים לה, שופך אור חדש ומצהיץ והדושים שלא שמעתם און ביאררים נפלאים מזויות שונות המשלהבים את הלב ומגלים רק מפח מאור תורתו הורגת תורת אמת, ובאמת שיש בך דבריו הרבה משנים בפקלה. יד בריו דברים עמקים, אף החלק הקטן שנתמקד בו במדור זה הוא לשונו ההוב ואהבת ישראל ללא גבול, לשונות של עידוד ותמיכה, הכלה רך ולטוף נפשות פצועות וזקוקות כל כך ליחס של אבא אוהב ותומך, ונוטע תקוה, והתלה חרשה. ואור חדש מפציע ומחדש את הבריות בחיות חדשה ולב שמת, ובטוחני שגם מי שלא מבין בסוד הענינים, ומצא מרגוע לנפשו וכ"ש מי שדבר בא בסודם של דברים) ודרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות ובגריה חדשה להתקרב לאבא שבשמים שאוהב אותנו אהבה שכמעט שכן תמותה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמו"ר ממש מלוה אותך יד ביד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך. ולהדבק בו יתברך. ולאו מה שפנתה בקמקא "קחו ספרי והאשעטעו צו וצמוסרי פי לך נכחתי שפנפטש על ידי ההכמה זאת בעולם על פי דרכי מין אור שבעת האנים אמון מפלח אמון מכה רצון הקדוש אור המאיר אור עינינו ושלכל צו וליעזר צו סקר הריצ"ש טוב אשר האיר עינינו פארוו נלך עדי צילת יונו וחקרי פלמינו הקלושים מקסמים מין הקלוה הנה המנה מרחיקה שאלתי הגבול והם יחקה לך אחי פי פחד צבוקים שהכנה לי מלך המגדל להצדיק כחם שאני נסמך משלכה גלוי עולם ואין פי פחד משום פגע ונגע פי כחי רכ וענטם קלרתי סתורי ונכרח לי לכספן וקדונו אורי לכך צינת ואני מסמך רביעי למנן הריצ"ש או שלישי ולי צוה הכרח וההכרח לא יגעה" ומעתה, יש להתחוק ולהוסיף קדשה ובפרט בזמן הזה בימים הנוראים, אנהנו נצבים בברך ב... שבת תשובה וסמוך לכיפור ורג הסוכות, ויש לקחת זאת בחשבון ולכן יש לנצל הודמנות פז ואת להתאמץ ולהתקרב אל ה' יתברך, בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב כדי שנוכל לצאת עם "פעקאלע" והי יהיה בענינו. זו ההקדמה תשאר בכל שבוע, אז אם אתה כבר מכיר, פשוט דלג לעיקר התוכן... והפעם... מה שיש

מה-אתבתי תורתך – רבי צדוק הכהן מלובלין מפרש מה התגלה לו בתלום

ושבחהם מהתם הוא הנפשו] הם מבייע פידוע (תקו"ז תי' ו) והם מלכשים בגוף האדם עצמו אבל הנשמה לנשמה והוא חיי יחידה שבאצילות הוא למעלה מהקומה בסוד מקוה פידוע. ובאשר האדם שלם בכל חלקי נר"ג בתכלית השלמות בלי שום פגם וזכה להשיג קדשות ג' ימי השבתות שבעולמות בי"ע והנה תכלית השלמות כי בו שבת וגו' ואלמלי זכה אדה"ר שלא חטא ונגנס לקדשות יום השבת בלא חטא היו כל העולמות בשלימותן כי הי קומתו מסוף עולם ועד סופו (חגיגה יב). היינו בכל העולמות בלם הוא כולל בלם עי' רגש... שיר לסעודה זו קצר שרתם?

ליל שייק האינו וברכות נשפך ממני כל הענין בהקוצי רק תמצית דבר אחד שאמרו לי בשם אחד קדוש. דלעתיד לבוא יהיה שבת ג' ימים, וכן מ' באב יהי ג' ימים ויתברך בהקוצי משנתי או בעוד ליל עולה במחשבתנו ועי' ברית מנוחה ד"ח רע"ג מענין ג' שבתות וברך י"ט ע"א ע"ש) ההנהגה לגי עולמות בי"ע ששכל א' יש ז' ימי ההגון. כי כל עולם נקרא בו' ימי המעשה ויום זה' יום השבת כי בו שבת משא"כ עולם אצילות שנגאצל ולא נקרא שהוא למעלה מהבריאה ולמעלה מהזמן ובאדם ג' חלקי נר"ג שבתות ולב ואברי המעשה

שמצד השתדלות אדם ואצלו ומצדו כלם כלולים יחד והנפש הוא מלוכש לרוח ורוח לנשמה ודברים אלו ארפים ואכמ"ל. ולכן דוקא שבת יהי לעתיד ג' ימים וכן מ' באב שיהי' או לששון ולשמחה הקדשה שיהי' בו אז שיהי' יום אינו מצד ישראל המקדשי שהרי הם אדרבא הטאו וגרמו שיהי' אותו יום פרענויות רק לעתיד שיהי' הטאיים כשנים הללו פסדויות ובאות מששת ימי בראשית כמי' שבשבת פ"ט ב' דאן פשלו' לבינו ויתהפכו לזכות ע"י שפך הי' רצון השי' משימ"ב שיהי' כן. ונמצא עקר הקדשה בו רק מה שפך הי' רצון השי' בתחלת הבריאה והוא הקדשה דקבוע וקיימת בקדשת השבת אלא שאינה מתגלית אלא לעתיד אחר התקין שאינו בהתגלות בעוה"ז בשבת שבו שבת וגו' רק זה הוא קדשת יום השבת הננוה גם בו ימי המעשה המתגלית לאחר התשובה והתקין לכל החטאים. וזה יהי' קדשת יום מ' באב לעת"ל וע"כ גם הוא יהי' ג' ימים הינו שישנו בו הקדשה בכל חלקי נר"נ שבאדם שהוא קדשת היום ההוא בכל הנו' עולמות כי"ע וזהו ג' ימים כן לכל הממשותפי או בלידה בהקצוי לקדם דברי החלום הנו' להיות יציבא מקל'א ומחיתמן פשרי וע"כ רשמתיו דברי חלומות ר' צדוק הכהן מלובלין

מְהִאֲתַבְתִּי תוֹרַתְךָ - גְּדוּלַת תְּשׁוּבָה שֶׁמְבִיאָה רַפְאוּת לְעוֹלָם

מה שחטא והעווה מיום היותו על האדמה אעפ"כ האדם יראה לעינים ואין בכה האנושי שיוכר כל המעשים אשר הלפו ועברו עליו להתחרט ולהתוודות עליהם. ע"ז אמרו בוזה הקדוש ובר"מ בודק עד מקום שידו מגעת והשאר מבטלו בלבנו ודיו. כי ע"י התשובה על הנזכרות השי' ימלא גם על הנשכחות אשר לא ביקש עליהם בפ"י סליחה הגם שמכל מעשה הטא ועון נמשך חלה לנפשו. וצריך לכל מכה בפ"ע לרפאותה בתחבושת התשובה ולרחצה במים טהורים (היינו דמעות עיניו) הנוזלים מן לבנו' (רהיטי מוחא לבנון ל"ב נתיבות חכמה נו"ן שערי בינה) ועל איזה חטא ועון שאינו עוסק ברפואת הללו מאין יהיה לו רפואה? הנה אעפ"כ השי' ירפאהו בתורת חסיד ונדב"ה על מה שלא וביקש ממנו והנה עוד אקדים לך מ"ש מקובלים שהעולם נקרא עולם לשון העל"ם והסתרה להיות שמתעלם ומסתתר בתוכו האלקות כמי' שאכן אתה אל מסתתר. ובזה תבין שכל בחי' הסתרה והעלם נקרא עולם: ובה נבא לפרש המאמר אמר גדולה התשובה (היינו שישנה בכח התשובה ממת הגדולה והחסיד) שמביאה רפאות (הרבה לעולים) (אפילו לדברים הנעלמים והנסתרים היינו שיש בתשובה סגולה בחי' גדול'ת החסד הנקרא גדולה'ת שמתגדל ומתחסד בלי הקדמת מבקש. ולפ"י בא בעל המאמר לחוק ידים הרפות והוא לבל יאמר האדם אשר כבר נשתיש באלפים חטאים זה עידן ועדנים. הנה יאמר הלא עונותי רבו כחול הים ואיך אפשר לשוב בתשובה שלימה ולהתוודות ולבקש רחמים הלא צריך לקדש החטא? וכמשארו"ל וא"כ אינך לריק? ולמה זה להבל אינך? כיון שהוא אצלו דבר שא"א לזה אמר בעל המאמר גדולה'ת תשובה (שיש בה ממת הגדולה והחסיד) שמביאה רפאות (הרבה) לעולם (אפי' לדברים הנעלמים אשר לא ביקש בעת עליהן סליחה בפירוש ולא עסק ברפואתן לחסידן מחלאת נפשו רק באשר ישוב בתשובה על הנזכרות תרפאהו התשובה גם על הנשכחות. ושם יאמר האדם איך למה זה לי פשוש מעשים להזכיר את נפשי מן העוונות ולפרש החטא? הלא טוב שלא לפשפש ויהי בכלל הנשכחות. ואבקש סליחה בסתם. וזה טעות וה"ז דומה לשני בני אדם שיש להם חולאים נסתרין בפנימיותם ואינם מרגישים עדיין הכאב עד לעת זקנתם וכיוצא. והנה נתרשלו מהתבקש רפואה מפני העדר ידיעתם עד אשר הגיעו ימים אשר אין להם בהם חפץ כי גדול הכאב מאד ואין רפואה למכתם והנה אירע אשר לאחד מן החולים הנ"ל עלתה לו איזה מכה בחיצוניות גופו אשר למראה עיניו ישפוש שהוא צריך לרפוא מומחה הנה בבוא האישה אל הרופא שישתדל לרפאותו מן המכה הנראית לעין הנה הרופא היה מעיין בתכונת גופו. אמר לו זאת הננוה הנראה בחיצוניותו הוא הנקל שבתחילתו כי יש לו חולאים רבים בפנימיות הנה הרופא המומחה משתדל ומרפאהו גם על הנסתרות משא"כ השני שלא השתדל כלל לילך אל הרופא. וזה שהביא בעל המאמר ראייה לדבריו שכן הוא סגולת התשובה היינו ארפ"א משובתים היינו הדבר שבשבילם שבת אלי זה בודאי ארפא. זאת ועוד אחר אוהב"ם נדב"ה אראה להם אהבתי בתורת נדבה וחסד לכפר גם על מה שלא נתוודע לכם ולא פרמתם בוידוי ותשובה ודי בזה למשכיל ע"ד: הבני יששכר ד, א

גדולה תשובה בו ידובר דרושים לכל הפציהם לשבת שובה ולעשרת ימי תשובה ומעלת התשובה וסגולתה ופורש כמה ענינים בפסוקי התשובה וכפרת בפרשת שובה ישראל שאמר הושע: דרוש א לתשובה: גמרא יומא פו. אָמַר רַבִּי הֵמָּא בַר הֲנִינָא: גְּדוּלַת תְּשׁוּבָה שֶׁמְבִיאָה רַפְאוּת לְעוֹלָם, שְׁנָאמַר: "אֲרַפָּא מְשׁוּבְתָא אַהֲבָא נְדָבָה". ע"כ. הנה יש להתבונן במאמר הזה. א. דהנה כפי הנראה ר' המא בא להגדיל מעלת התשובה כעיני באי עולם בכדי שיקפצו עליהן בני אדם ועיי' יומשך להם הטובה המופלגת הוא הרפואה שאמר וכבר למדנו חז"ל אל תהיו כעבדים וכו' אלא ע"מ שלא לקבל פרס. והנה התשובה וכו' מ"ע אחת ממנין תרי"ג. ואיך יהיה לנו רשות לעשותה ע"מ לקבל פרס? הגם שיש להשיב ע"י ולומר דאין כוונת בעל המאמר שיעשה האדם תשובה לכוונה זו. ורק אעפ"כ הוא ז"ל מודיע שכן כמי' במ"א גדולה תשובה שמקרב את הגאולה. וכן בכמי' מצות ביאור רז"ל בגמ' ובמדרשים מתן שכרן. כי האמת עד לעצמו, זה יתכן בשאר מ"ע שיוכל האדם לפטור א"ע ממנה באיזה זמן וכענין ר' קמינא דשאל למלאכא מתי אעשה המצוה כי היה מסתפק בזה והודיעו רז"ל גדל שכר מצות ציצית בכדי שלא יפטור האדם א"ע ממנה. וכמשארו"ל במשנה הוה זהיר במצוה ק"לה כבחמורה שאין אתה יודע מתן שכרן של מצות. משא"כ מצות תשובה דלא סני בלא"ה רביון שחטא האדם לפני השי' באם לא ישוב, עומד בחטאו, ויודד לשחת חיו. ומאד גדלו חסדי השי' על האדם שמקבל פיוס. משא"כ לפני מלך כ"ו כמשארו"ל בגמ' שם. ב. ואמרו רפאות' ולא אמר רפואה"ה. ג. היא לא ראייה מפסוק ארפ"א משובותיכם. ואינו ראייה כי אם מפרש משובותיכם לשון תשובה, הנה הפסוק מוכיח לפ"י שרפא את התשובה ולא שהתשובה הביא את הרפואה. ד. למה הביא מים הפסוק אוהב"ם נדב"ה מהראוי להתבונן בכלל המאמר מה הידש לנו בעל המאמר ומה כוונתו באם הכוונה אם יש חלילה במציאות חולאים על שונאי ישראל בעשותם תשובה יתרפאו מחלים, זה אין צריך לפניו דכיון דהבטיחנו ויצרנו לנקותינו מעון ע"י התשובה והנה קיייל אין יסורים בלא עון הא ודאי דהיסורים ילכו להם. ועל ראש שונאי ישראל יהולו. והנראה לפרש ע"פ הקדמה ידועה (כתב הרב החסיד המפורסם בסי' סידורו של שבת) והוא החילוק בין חסד לרחמים חסיד נקרא זה שהאחד מתחסד עם חבירו ועושה עמו טובה בלי הקדמת בקשה מהמקבל הטובה. ורחמי"ם נקרא כאשר הוצרך לרחמי"ם מבקש מאת המושל לרח"ם עליו. והמושל מקבל בקשתו ומרחי"ם עליו ונותן לו מבוקשו ועיי"ן כ"ו בדברי הרב הנ"ל בענין אלעזר עבד אברהם כמה שניסה את רבקה כאשר תוסף להתיב מה שלא שאל היינו ונאמר גם לגמליך אי שקחה היא האשה אשר ראייה לנכנס בבית אברהם איש החסיד"ו ונ"ל ראייה לזה דהנה חסיד נקרא המתחסד עם קונו היינו שעושה לפניו משהו"ה היינו שמוסיף על הציווי לעשותה ביתר שאת והנה לפ"י תבין למה נקרא מדרת החסיד בדברי נבוא' לשון גדולה'ת בדכתיב לך יי' הגדולה והגבורה וכו' הדכוונה לשון גדלות ויתרות. נותן יותר מהמבוקש. והבן הדבר: והנה עיקר התשובה ע"פ התורה הוא פשוש במעשי אשר הכעיס את השי' בעוברו רצונו ותיכף כל מה שמוצא בדריכתו מעשה אשר לא טובה יקיים מצות ביעור מביטו ומרשותו היינו לעזוב החטא לנמרי ולהתוודות לפני ית"ש על העבר ולבקש רחמי"ם שיכפר ויסלה אל טוב וסלה. והנה כאשר יבדוק האדם בחורין ובסדקין עד מקום שידו מגעת כל

שְׁבַת שְׁלום פְּתִיבָה וְחֲתִימָה טוֹבָה

כתב וערך: יצחק אריה בס הלוי - 055-6772044 הערות והארות תקבלו בכרכה גם למייל izhakalevi@gmail.com לקבלת העלון במייל שלחו בקשה למייל. מותר להעתיק ולצלם ואדרבה מצוה לזכוי הרבים. "שגיאות מי יבין" אם מצאתם טעות - נשמח אם תעדקנו אותנו ונתנו שבת ביהודיה הנאה א"י נתן להשיג את מנחת יצחק בכמה מוקדים: בבני ברק: פרמת אלתן בבית הננסת המרכזי, בבית הננסת מצדה, בישיבת נתיבות חיים, בבית המדרש וזששקא ובאצקוביץ נתן להקדיש לשמחות להצלה לרפואה ולעלוני נשמת... נשמח לקבל תגובותיכם... חדש ! ניתן להוריד את העלון מאתר אופיס יהודי (מ"ל) בכתובת <https://qilyonot.jewishoffice.co.il> ובדרשו' בעלונים והורדות <https://www.dirshu.co.il>

לְעוֹלָם נְשִׁמָּה	מִיכָאֵל בֶּן אוֹרְנָה וְבָנָי בִּיתָא	לְרִמּוּאָה שְׁלֹמָה וְהַתְּלַמְּחָה מְהִירָה	מִיכָאֵל בֶּן אוֹרְנָה וְבָנָי בִּיתָא
מורינו הרה"ג	מִיכָאֵל בֶּן אוֹרְנָה וְבָנָי בִּיתָא	מִיכָאֵל בֶּן אוֹרְנָה וְבָנָי בִּיתָא	מִיכָאֵל בֶּן אוֹרְנָה וְבָנָי בִּיתָא
שְׁמִירָתוֹ יוֹסֵף נְסִים בֶּן בְּתִיָּה זַעֲלָה"ה	שְׁמִירָתוֹ יוֹסֵף נְסִים בֶּן בְּתִיָּה זַעֲלָה"ה	שְׁמִירָתוֹ יוֹסֵף נְסִים בֶּן בְּתִיָּה זַעֲלָה"ה	שְׁמִירָתוֹ יוֹסֵף נְסִים בֶּן בְּתִיָּה זַעֲלָה"ה
יְרִמְיָאֵל גְּרָשׂוֹן בֶּן צְבִי יְהוּדָה זַעֲלָה"ה	יְרִמְיָאֵל גְּרָשׂוֹן בֶּן צְבִי יְהוּדָה זַעֲלָה"ה	יְרִמְיָאֵל גְּרָשׂוֹן בֶּן צְבִי יְהוּדָה זַעֲלָה"ה	יְרִמְיָאֵל גְּרָשׂוֹן בֶּן צְבִי יְהוּדָה זַעֲלָה"ה
חִיִּים בֶּן נִתָּן (בֶּן סְנִיאוֹר) זַעֲלָה"ה	חִיִּים בֶּן נִתָּן (בֶּן סְנִיאוֹר) זַעֲלָה"ה	חִיִּים בֶּן נִתָּן (בֶּן סְנִיאוֹר) זַעֲלָה"ה	חִיִּים בֶּן נִתָּן (בֶּן סְנִיאוֹר) זַעֲלָה"ה
מ״ח יְצַחַל בֶּן אֲרֵיה ז"ל	מ״ח יְצַחַל בֶּן אֲרֵיה ז"ל	מ״ח יְצַחַל בֶּן אֲרֵיה ז"ל	מ״ח יְצַחַל בֶּן אֲרֵיה ז"ל
יוֹסֵף בֶּן מְרִתָּה ז"ל אֲפִרִּים בֶּן יִצְחָק ז"ל אֹרְנָה שׁוֹשַׁנָּה בֶּת צְפוּרָה ז"ל	יוֹסֵף בֶּן מְרִתָּה ז"ל אֲפִרִּים בֶּן יִצְחָק ז"ל אֹרְנָה שׁוֹשַׁנָּה בֶּת צְפוּרָה ז"ל	יוֹסֵף בֶּן מְרִתָּה ז"ל אֲפִרִּים בֶּן יִצְחָק ז"ל אֹרְנָה שׁוֹשַׁנָּה בֶּת צְפוּרָה ז"ל	יוֹסֵף בֶּן מְרִתָּה ז"ל אֲפִרִּים בֶּן יִצְחָק ז"ל אֹרְנָה שׁוֹשַׁנָּה בֶּת צְפוּרָה ז"ל
יעקב בן יצחק ז"ל משה בן יצחק ז"ל	יעקב בן יצחק ז"ל משה בן יצחק ז"ל	יעקב בן יצחק ז"ל משה בן יצחק ז"ל	יעקב בן יצחק ז"ל משה בן יצחק ז"ל